

# ПАТРИША ХАЙСМИТ ГЕРОИНЯТА

Превод от английски: Весела Прошкова, 1990

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Момичето бе толкова сигурно, че ще получи работата, че най-безсрамно бе пристигнала в Уечестър с куфара си. Седеше в удобното кресло в хола на семейство Кристиансен и отговаряше на въпросите им. Морскосиньото ѝ палто и баретата я правеха да изглежда по-млада от двайсет в една години.

— Работила ли сте преди като гувернантка? — запита мистър Кристиансен. Той седеше до жена си на дивана, опрял лакти върху коленете, със сплетени пръсти. — Искам да кажа, имате ли препоръчителни писма?

— През последните седем месеца бях камериерка в дома на мисис Дуайт Хауъл в Ню Йорк. — Лусил го погледна, сивите ѝ очи внезапно се разшириха. — Ако желаете, мога да взема препоръчително писмо... Но когато тази сутрин видях обявата ви, просто не се стърпях... Винаги съм мечтала да работя с деца.

Мисис Кристиансен тайно се усмихна от ентузиазма на момичето. Взе сребърна кутийка от малката масичка, стана и предложи цигара на Лусил.

— Благодаря, не пуша.

— Е — каза мисис Кристиансен и си запали, — естествено, мога да им се обадя за препоръка, но ние със съпруга ми съдим повече по външността, отколкото по препоръчителните писма... Какво ще кажеш, Роналд? Споменаваше, че търсиш някой, който наистина обича децата.

Петнайсет минути по-късно Лусил Смит стоеше в стаята си в дома за прислугата зад голямата къща и връзваше колана на новата си бяла униформа. Начерви леко устните си.

— Започваш отново, Лусил — обърна се тя към лицето си в огледалото. — Отсега нататък ще водиш щастлив и ползотворен живот и ще забравиш миналото.

Но очите ѝ отново се разшириха, сякаш в опровержение на думите ѝ. Когато правеше така, очите ѝ бяха също като очите на майка ѝ, а майка ѝ бе част от миналото, което искаше, което трябваше да забрави. Непременно трябва да се отучи от навика да се блещи — изглеждаше изненадана и несигурна и едва ли щеше да вдъхне доверие на децата. Остави червилото, ръката ѝ трепереше. Постара се да си придаде спокойно изражение и приглади колосаната си униформа. Просто трябваше да се откаже от някои навици: да не изгаря хартийки

в пепелниците и никога да не забравя колко е часът. Глупави, типични за много хора навици, но недопустими за нея. С известно усилие на волята щеше да постигне всичко автоматично. Защото не се различаваше от обикновените хора (психиатрите го бяха потвърдили), а те изобщо не се замисляха върху навиците си.

Тя прекоси стаята, седна в нишата до прозореца и впери поглед към градината и моравата, която се простираше между помещенията за прислугата и големия дом. Дворът бе правоъгълен, в центъра му имаше кръгъл фонтан, в тревата се пресичаха две павирани алеи. Тук-там се виждаха скамейки — под дърветата, или под арка, сякаш направена от бяла дантела. Какъв прелестен двор!

А къщата бе домът на мечтите ѝ. Бяла двуетажна къща с тъмночервени щори, дъбови врати, медни чукчета и брави, които се отварят с натискане... широки алеи и тополи, толкова гъсти и високи, че сякаш изолират околния свят... Лусил си помисли, че прогизналата от дъжда къща на семейство Хауъл в Ню Йорк, украсена с гранитни колони и тежки орнаменти, приличаше на баята сватбена торта.

Тя рязко се изправи. Домът на Кристиансенови бе приветлив, оживен. В него имаше деца, слава богу, че ги имаше! Но все още не ги бе видяла.

Побърза да слезе, пресече двора, като мина по пътечката, която започваше от вратата, поспря за секунда да погледа пълничкия фавн, който издухваше водата през свирката си в езерцето с покритото с камъчета дъно. Каква заплата бе уговорила с работодателите си? Не помнеше, пък и не я интересуваше. Би работила и без пари, само за да живее в такъв дом.

Мисис Кристиансен я заведе в детската стая на горния етаж. Отвори вратата на помещение, чиито стени бяха украсени със селски мотиви, танцуващи двойки и животни, разклонени цъфнали дръвчета. Двойното легло бе дъбово, а подът бе застлан с безупречно чист жълт линолеум. Двете деца лежах на земята в единия ъгъл сред разпръснати цветни моливи и книжки с картинки.

— Деца, това е новата ви гувернантка — съобщи майката. — Казва се Лусил.

Момченцето се изправи и каза:

— Здравейте — и сериозно протегна изцапаната си от моливите ръка.

— А това е Хелоиз — рече мисис Кристиансен, като поведе по-малкото дете към Лусил. Хелоиз вдигна поглед към облечената в бяло фигура и прошепна:

— Здравейте.

— Ники е деветгодишен, а Хелоиз е на шест — каза майката.

— Да — отвърна Лусил.

Забеляза, че русите коси на двете деца имаха червеникав оттенък, също като на бащата. Бяха облечени с гащеризони, без блузи, под презрамките се виждаха почернелите им от слънцето рамене и гърбове. Лусил не можеше да откъсне поглед от тях. Бяха идеалните деца от идеалната й къща... Гледаха я открито, без следа от недоверие или враждебност. В погледите им се четеше само обич и типичното детско любопитство.

— Повечето хора предпочитат да живеят сред природата — продължаваше да говори мисис Кристиансен.

— О, да... да, госпожо. Тук е много по-хубаво, отколкото в града.

Майката галеше косата на момиченцето с нежност, която смая Лусил.

— Време е за обяд. Ще се храниш тук, Лусил. Какво предпочиташ: кафе или мляко?

— Кафе, ако обичате.

— Добре, Лизбет ще донесе обяда след няколко минути. — Тя спря на прага. — Нали не се притесняваш, Лусил?

— О, не, госпожо.

— Е, не трябва. — Майката сякаш се канеше да добави нещо, но се усмихна и излезе.

Лусил продължи да се взира след нея, като се питаше какво ли искаше да каже новата й господарка.

— Много по-хубава си от Катрин — отбеляза Ники.

Лусил се обърна.

— Коя е Катрин?

Настани се в шезлонга и посвети цялото си внимание на децата, които продължаваха да я оглеждат. Усети, че скованите й от напрегане рамене се отпуснаха.

— Катрин е бившата ни гувернантка. Върна се в Шотландия... Радваме се, че ти си с нас. Не обичахме Катрин.

Хелоиз стоеше с ръце зад гърба и се клатушкаше напред-назад, докато продължаваше да изучава Лусил.

— Не — потвърди тя, — не обичахме Катрин.

Ники се втренчи в сестра си.

— Не бива да повтаряш думите ми.

Лусил се разсмя и обгърна с ръце коленете си. Децата също се засмяха. Цветнокожа прислужница внесе поднос, от който се вдигаше пара, и го сложи върху масата от бяло дърво в средата на стаята. Беше стройна и на неопределена възраст.

— Аз съм Лизбет Дженкинс, мис — срамежливо промълви тя, докато поставяше хартиени салфетки на трите места.

— Казвам се Лусил Смит — рече момичето.

— Оставям ви да свършите обяда, мис. Повикайте ме, ако се нуждаете от нещо.

Тя излезе, стройните ѝ бедра изглеждаха набити под синята униформа.

Тримата седнаха на масата и Лусил повдигна похлупака на голямото блюдо. Видя три украсени с магданоз омлета, които изглеждаха яркожълти под слънчевия лъч, осветил масата. Но първо трябваше да сипе доматената супа и да подаде на децата препечен хляб с масло. Кафето ѝ беше в сребърна кана, а за децата имаше две големи чаши мляко. Масата беше ниска за Лусил, но това не я притесняваше. Чувстваше се прекрасно. Стигаше ѝ само да седи тук, докато слънчевите лъчи блестяха ярко и весело върху жълтия линолеум, върху масата и червендалестото лице на седналата срещу нея Хелоиз. Колко приятно бе да е далеч от дома на семейство Хауъл, където винаги се бе чувствала неловко. Но тук нямаше да е фатално, ако изпусне капака на някой съд или ако лъжицата от соса падне в скута ѝ. Децата само щяха да се засмеят.

Лусил отпи от кафето.

— Няма ли да ядеш? — попита Хелоиз с пълна уста.

Чашата се изплъзна от пръстите на Лусил и половината кафе се изля върху покривката. Не, за щастие не беше покривка, а мушама. Щеше да го попие с хартиена салфетка и Лизбет изобщо нямаше да забележи.

— Свинче! — засмя се Хелоиз.

— Хелоиз! — укори я Ники и отиде да вземе хартиени пешкири от банята. Заедно попиха разлятото кафе.

— Татко винаги ни дава от кафето си — отбеляза Ники, докато отново седнаше на мястото си.

Лусил се питаше дали децата ще споменат за случилото се пред майка си. Усети, че Ники иска да я подкупи.

— Вярно ли?

— Налива ни в млякото — продължи Ники, — но само толкова, че да се оцвети.

— Така ли? — Лусил наля по малко от елегантния сребърен кафеник във всяка чаша.

— Да — възторжено възкликнаха децата.

— Мама не ни разрешава да пием кафе — обясни момчето. — Но зад гърба ѝ татко ни сипва по-мъничко, както теб. Казва, че не му върви без утринното кафе, и аз съм забелязал същото. Хм, Катрин никога не ни даваше кафе, нали, Хелоиз?

— Вярно е. — Хелоиз отпи с огромно удоволствие от чашата си, която държеше с две ръце.

Лусил усети вътрешна топлина. И тя озари лицето ѝ. Несъмнено децата я харесваха. Спомни си колко често бе ходила в градските паркове през трите години, докато работеше като камериерка (тогава си мислеше, че е годна само за камериерка), обичаше да седи на пейката и да наблюдава децата. Но обикновено тези деца бяха мръсни или невъзпитани, а самата тя винаги се чувстваше изолирана. Веднъж видя как майка зашлеви собственото си дете. Спомни си, че бе избягала от болка и ужас.

— Защо имаш толкова големи очи? — попита Хелоиз.

Лусил се отърси от вцепенението си.

— Майка ми също имаше големи очи — прошепна тя, сякаш споделяше тайна.

— О, така ли — въздъхна доволна от обяснението Хелоиз.

Лусил опита от омлета, въпреки че изобщо не беше гладна. Майка ѝ умря преди три седмици. Само три седмици, но ѝ се струваше, че са много, много повече. Навярно защото забравям, помисли си тя; опитваше се да забрави пълната безнадеждност на последните три години, когато все още вярваше, че майка ѝ ще оздравее. Да оздравее, но от какво? Болестта бе нещо съвсем отделно и

в края на краищата причини смъртта ѝ. Безсмислено беше да се надява майка ѝ да стане напълно нормална, защото никога не е била такава — дори лекарите го признаваха. Но окуражаваха Лусил, казваха, че прилича на баща си. Девојката се вгледа в милото личице на Хелоиз и отново изпита предишното топло чувство. Да, тази идеална, изолирана от света къща щеше да ѝ помогне да забрави и да започне нов живот.

— Готови ли сме за десерта? — попита тя.

Ники посочи чинията ѝ:

— Не си свършила...

— Не съм гладна.

Лусил им раздели своя десерт.

— А сега да отидем на пясъчната площадка — предложи Ники.  
— Обикновено играем там само сутрин, но искам да видиш нашия замък.

Пясъчната площадка се намирал зад къщата, в ъгъл, образуван от пристроения навес. Лусил седна на ръба на дървената рамка, обграждаща площадката, а децата се заловиха да трупат и да оформят пясъка като малки гномове.

— Аз ще бъда пленената принцеса! — извика Хелоиз.

— Ще я освободя, Лусил, ще видиш.

Замъкът от влажен пясък растеше бързо. Децата направиха кулички, върху които забиха ламаринени знаменца, издълбаха отбранителен ров и спуснаха подвижен мост от покрит с пясък капак на кутия от пури. Очарована, Лусил ги наблюдаваше. Добре си спомняше историята на Брайън де Боа Гилбер и Ребека. Бе прочела „Айвънхоу“ на един дъх, загубила представа за времето и мястото, точно както сега.

Когато замъкът беше готов, Ники пушна вътре, зад подвижния мост, шест топчета.

— Това са пленените добри войници — съобщи той. После сложи пред тях друг капак от кутия и струпа бариера от пясък. Когато извади капака, пясъчната врата заприлича на навес.

Междувременно Хелоиз събра от земята амуниции от камъчета.

— Ще разбием вратата и добрите войници ще се спуснат от хълма по подвижния мост. Тогава ще бъда спасена.

— Не ѝ казвай, сама ще види!

Ники задълбочено започна да изстрелва с пръст камъчетата от ръба на площадката към вратата на замъка. От отсрещната страна Хелоиз протегна ръка, за да намали разрушенията, защото освен пленена принцеса бе и отбранителна армия.

Изведнъж Ники преустанови дейността си и погледна Лусил.

— Татко умее да стреля с пръчка. Слага камък в единия край й удря другия. Това се нарича „балиска“.

— Балиста — поправи го Лусил.

— Хей, откъде знаеш?

— Прочетох го в някаква книга за замъци.

— Страшна си!

Ники продължи да стреля, смутен, че е произнесъл неправилно думата.

— Трябва бързо да спасим пленените войници. Щом ги освободим, ще се съюзим и ще превземем замъка.

— И ще спасим принцесата! — намеси се Хелоиз.

Докато ги гледаше, Лусил усети непреодолимо желание да стане някаква истинска злополука; Хелоиз ще бъде заплашена от страшна опасност, а тя се хвърля между детето и нападателя и ще докаже своята смелост и привързаност... Лусил ще бъде сериозно ранена, навярно улучена от куршум или прободена с нож, но ще успее да победи врага. Тогава Кристиансенови ще я обикнат и ще я оставят завинаги у тях. Ако сега внезапно ги нападне някой луд с провиснали бърни и кървясали очи, тя изобщо няма да се уплаши.

Видя как пясъчният замък рухна, първият добър войник се измъкна и накуцвайки, слезе по хълма. Ники и Хелоиз изкрещяха победоносно. Цялата стена рухна и двама, трима, четирима войници последваха първия, шарките им весело се търкаляха по пясъка. Замъкът представляваше дома на семейство Хауъл в града, а Ники и Хелоиз я бяха освободили, за да върши добри дела. Ех, де да можеше сега да се случи нещо...

— Ооох! — Хелоиз изстена от болка. Ники бе притиснал пръста й до дървената рамка, докато се опитваха да вземат едно и също топче.

Лусил сграбчи ръчичката на детето, сърцето й затупка при вида на кръвта, която изби през издраната кожа.

— Хелоиз, много ли те боли?



— Така ѝ се пада, не трябваше изобщо да пипа топчетата. — Ники начумерено седна в пясъка.

Лусил превърза пръста с носната си кърпичка и понесе детето към къщата, жадувайки да бъде забелязана от Лизбет или от мисис Кристиансен. Заведе Хелоиз в банята и намери в аптечката риванол и марля. Внимателно проми пръста. Драскотината не беше дълбока и Хелоиз престана да плаче, щом видя колко е незначителна.

— Виж, само е одраскано — каза Лусил, за да успокои детето. За нея не беше леко одраскване. Колко неприятно, че се бе случило още първия ѝ работен ден — истинска катастрофа, която не бе успяла да предотврати. Прииска ѝ се от все сърце да бъде наранена собствената ѝ ръка.

Докато я превързваше, Хелоиз се усмихваше.

— Не наказвай Ники, не го направи нарочно. Просто играе нечестно.

Но Лусил изобщо нямаше намерение да наказва Ники. Единственото ѝ желание бе да накаже себе си, да сграбчи пръчка и да я забие в собствената си длан.

— Защо скърцаш със зъби?

— Стори ми се, че те боли.

— Вече не — подскачайки, Хелоиз излезе от банята. Скочи върху леглото си и се изтегна на бежовата кувертюра, която висеше чак до пода. Бинтованият пръст изглеждаше поразително бял на фона на почернялата ѝ ръка.

— А сега е време за сън — съобщи тя и затвори очи. — Довиждане.

— Довиждане — отвърна Лусил и се опита да се усмихне.

После слезе да прибере Ники. Когато се върнаха, завариха мисис Кристиансен на вратата на детската стая. Лусил пребледня.

— Не е нищо страшно, госпожо. Само... драскотина.

— Пръстът на Хелоиз? О, не се притеснявай, скъпа. Децата непрекъснато се нараняват, но поне им служи за урок — кара ги да бъдат по-внимателни.

Мисис Кристиансен влезе и седна на ръба на леглото на Ники.

— Миличък, научи се да внимаваш. Виж колко си изплашил Лусил! — Тя се засмя и разроши косата му.

Лусил ги наблюдаваше, застанала на прага. Отново се почувства изолирана, този път поради неопитността си. Колко различна бе сцената от онези, които бе наблюдавала в парковете!

На излизане мисис Кристиансен потупа Лусил по рамото.

— До довечера всичко ще им мине.

— Довечера — прошепна момичето, като се върна в стаята. — Каква прекрасна дума!

Докато децата спяха, Лусил прегледа илюстрирано издание на „Пинокио“. Обичаше да чете всякакви разкази, но предпочиташе приключенските романи и приказките. А полицата до нея беше пълна с книги. Трябваше ѝ поне година, за да ги прочете. Няма значение, че бяха детски. Всъщност, последните ѝ се нравеха повече, защото имаха илюстрации, изобразяващи облечени животни, летящи маси и къщи и какви ли не още чудесии. Сега с удоволствие прелистваше „Пинокио“, чувстваше се толкова щастлива, че дори не можеше да се задълбочи в прочетеното. Спомни си, че лекарят ѝ бе препоръчал да чете и да ходи на кино.

— Заживей сред нормални хора и забрави проблемите на майка си.

(Проблеми ги би нарекъл той, но обикновено говореше за умствено увреждане. Увреждане, което се предаваше от поколение на поколение, дори и на нея.) Спомни си лицето на психиатъра, който говореше с леко наклонена глава, стиснал очилата в ръката си — струваше ѝ се, че така трябва да изглежда всеки психиатър.

— Мисля, че няма причини да не си нормална като баща си, независимо от това, че майка ти бе психично болна. Ти си умно момиче, Лусил... Намери си работа вън от града... отпусни се... забавлявай се. Искам да забравиш дори къщата, в която сте живели... След година, прекарана в провинцията...

Разговорът се бе състоял преди три седмици, непосредствено след смъртта на майка ѝ. Лекарят се оказа прав. В този дом, където царуваха мир и любов, красотата и децата, тя усещаше как мръсотията на големия град се смъква от тялото ѝ подобно на стара змийска кожа. И то само за половин ден, прекаран тук! След седмица навярно щеше да забрави завинаги лицето на майка си.

Изпаднала в екстаз, Лусил възкликна радостно, обърна се към полицата и извади напосоки шест-седем големи, ярко оцветени книги.

Постави една отворена, обърната надолу, в скута си, друга разтвори и притисна към гърдите си. С притворени очи притисна лице към страниците на „Пинокио“, после бавно започна да се полюшва на стола, забравила всичко освен щастието и благодарността си. Часовникът на долния етаж удари три пъти, но тя не го чу.

— Какво правиш? — учтиво, но любопитно запита Ники.

Лусил отдръпна книгата от лицето си. Когато значението на думите му стигнаха до съзнанието ѝ, тя се изчерви и се усмихна като щастливо, но виновно дете.

— Чета!

Ники също се усмихна.

— Не е хубаво да се чете толкова отблизо.

— Вярно — промълви Хелоиз и седна в леглото си.

Ники се приближи и разгледа книгите в скута ѝ.

— Ставаме от сън в три. Ще ни почетеш ли? Катрин винаги ни четеше, докато стане време за вечеря.

— Искате ли от „Пинокио“? — предложи Лусил, благодарна, че може да сподели с тях обзелото я щастие, когато прочете първите страници от книгата. Седна на пода, за да гледат заедно картинките.

Ники и Хелоиз нетърпеливо се навеждаха над илюстрациите и понякога ѝ пречеа да вижда текста. Девојката не съзнаваше, че чете с напрегнат интерес, който се предаваше на децата — ето защо им харесваше книгата. Чете им в продължение на два часа, но ѝ се струваше, че са минали само две минути.

Точно в пет Лизбет донесе подноса с вечерята им, а след като се нахраниха, Ники и Хелоиз поискаха да продължат с четенето, докато стане време за лягане. Лусил с удоволствие отвори друга книга, но Лизбет се върна за подноса и ѝ каза, че децата трябва да се изкъпят, а след малко мисис Кристиансен ще се качи да им пожелае лека нощ.

Домакинята се появи в седем и завари току-що изкъпаните деца, загърнати в халатчета, седнали на пода до Лусил и погълнати от друга приказка.

— Знаеш ли — обърна се Ники към майка си, — чели сме същите книги с Катрин, но сега с Лусил всички ни изглеждат *нови и непознати!*

Лусил се изчерви от удоволствие. След като сложи децата да си легнат, тя излезе заедно с мисис Кристиансен.

— Всичко ли е наред, Лусил? Може би искаш да ме попиташ за задълженията си?

— Не, госпожо, освен... мога ли да идвам през нощта, за да проверя дали децата нямат нужда от нещо?

— О, в никакъв случай не искам да нарушавам съня ти. Много мило от твоя страна, но не смятам, че е необходимо.

Лусил разочаровано мълчеше.

— Боя се, че вечерите тук ще ти се сторят дълги и досадни. Ако искаш да отидеш на кино, Алфред, нашият шофьор, ще те закара с удоволствие в града.

— Благодаря, госпожо.

— Е, лека нощ, Лусил.

— Лека нощ, госпожо.

Лусил се върна по обратния път през градината, където фонтанът продължаваше да блика. Сложила ръка на дръжката на стаята си, пожела това да е вратата на детската стая, да е осем сутринта, да започва нов ден.

Все пак бе уморена, но това бе приятна умора. Запали лампата и си помисли колко хубаво е да усеща умора вечер (въпреки че бе само девет часът), вместо да е изпълнена с енергия и да не може да заспи, защото мисли за майка си или се тревожи за себе си. Спомни си, че неотдавна в продължение на петнайсет минути не можа да си спомни името си. Обзета от панически страх, бе изтичала при лекаря...

Но всичко това бе минало! Дали да помоли Алфред да ѝ купи от града цигари — лукс, от който се бе отказала в продължение на много месеци.

Застана на прозореца и хвърли последен поглед към къщата. От време на време завесите в детската стая се развяваха от вятъра, който полюшваше приведените върхове на тополите и приятелски ѝ нашепваше... стори ѝ се, че чува високи, дори пронизителни детски гласове.

Вторият ден досущ приличаше на първия, но този път всичко мина гладко, без издраскани ръце. Последваха го трети, четвърти... Нормални и еднакви като оловните войничета на Ники, строени върху масата в детската стая. Променили се бяха само чувствата на Лусил към семейството и към децата: бе започнала да изпитва сляпа и страстна преданост, която сякаш растеше с всеки изминал ден.

Забеляваше и обичаше много подробности: как Хелоиз пие млякото си на малки глътки; как русият мъх по гърбовете им се съединява с косите на тила им. Когато ги къпеше, изпитваше ужас от болезнената крехкост на телцата им.

В събота вечерта намери в пощенската си кутия плик. Вътре, увити в хартия, имаше няколко двайсетдоларови банкноти. Лусил опипа твърдите им краища. Стойността им нямаше значение. За да ги похарчи, ще трябва да посети магазините, където имаше други хора. За какво ѝ са пари, щом никога няма да напусне дома на Кристиансенови? Просто ще ги събира, четирийсет долара седмично. След година ще притежава хиляда и осемдесет долара, а след две — двойно повече. След време може да натрупа колкото господарите си и това няма да бъде справедливо.

Дали ще им се стори странно, ако ги помоли да работи безплатно? Или за десет долара?

Налагаше се да говори с мисис Кристиансен и Лусил побърза да го стори още на следващата сутрин. Не бе избрала подходящ момент — домакинята съставяше менюто за вечеря.

— Какво има? — попита мисис Кристиансен с приятния си глас.

Лусил наблюдаваше как жълтият молив в ръката ѝ се движи бързо и уверено върху хартията.

— Заплатата ми е прекалено голяма, госпожо.

Мисис Кристиансен едва не изпусна молива от изненада, устните ѝ леко се разтвориха.

— Толкова си забавна, Лусил!

— Какво искате да кажете?

— Ами, първо искаш да бъдеш денонощно с децата; никога не използваш почивния си ден и непрекъснато говориш, че ще направиш нещо „особено“ за нас, въпреки че не мога да си представя какво би могло да бъде... Сега пък заплатата ти била голяма! Уверявам те, никога не сме имали момиче кат теб, ти си различна — засмя се домакинята. Усмивката ѝ беше спокойна и уверена и контрастираше с напрегнатото изражение на застаналото пред нея момиче.

— Защо да съм различна, госпожо? — настояваше Лусил.

— Току-що ти обясних, скъпа. Освен това отказвам да намаля заплатата ти, защото ще бъде чиста експлоатация. Но ако размислиш и поискаш повишение...

— О, не, госпожо... просто ми се иска да направя нещо повече за вас, за всички вас.

— Лусил! Та нали работиш! Грижиш се за децата ни — това е най-важното.

— Имам предвид нещо по-важно, по-...

— Глупости, Лусил — прекъсна я мисис Кристиансен. — Това, че хората, при които си работила преди, не са били любезни, не означава че трябва да се претрепваш за нас. — Очакваше, че момичето ще си тръгне, но то продължаваше да стои пред бюрото ѝ с озадачено изражение. — Двамата с мистър Кристиансен сме много доволни от теб, Лусил.

— Благодаря, госпожо.

Девојката се върна в детската стая, където малките си играеха. Не бе успяла да накара господарката си да я разбере. Ех, ако имаше смелост да отиде и да ѝ обясни чувствата си, да разкаже за майка си и за това колко се страхува за себе си, че изобщо не смее да пие, нито да запали цигара... и как животът ѝ в този прекрасен дом я бе излекувал... Ако разкажеше всичко, щеше да изпита облекчение. Запъти се към вратата, но се поколеба при мисълта, че ще обезпокои или отегчи мисис Кристиансен. През целия ден неизказаната благодарност сякаш тегнеше в гърдите ѝ.

Същата нощ не изгаси светлината до полунощ. Беше се снабдила с цигари и изпушваше по три всяка вечер, но дори те бяха достатъчни, за да разиграят кръвта ѝ, да я накарат да се отпусне и да мечтае за подвизи. Главата ѝ се замайваше и тя бързаше да скрие цигарите в чекмеджето, за да не я изкушават.

Тази вечер, точно когато затваряше чекмеджето, забеляза върху кутията за носни кърпички двете двајсетдоларови банкноти. Взе ги и отново се настани на стола.

Извади клечка кибрит, запали я и я наведе към пепелника с горящия край надолу. Бавно палеше една след друга клечките и ги подреждаше така, че да подклаждат малкия блещукащ огън. Когато кибритът свърши, тя накъса картонената кутийка и я хвърли в пламъците. Накрая взе банкнотите и с известно усилие успя да откъсне парченца със същата големина, предназначени за огъня.

Ако сега мисис Кристиансен видеше *това*, щеше да разбере колко е била права Лусил. Всъщност *това* не бе достатъчно, както и

обикновената вярна служба. Всеки би го правил срещу заплащане. Тя бе различна, самата мисис Кристиансен ѝ го бе казала. Спомни си последните ѝ думи: „Двамата с мистър Кристиансен сме много доволни от теб, Лусил“.

Споменът за думите ѝ я накара да се изправи, на устните ѝ трептеше замаяна усмивка. Чувстваше се безкрайно силна и уверена в разума си и в положението си в този дом. *Двамата с мистър Кристиансен сме много доволни от теб, Лусил.* Все пак щастието ѝ не беше пълно. Трябва да докаже способностите си по време на някакво произшествие. Ако се появеше чума, подобна на онази в Библията... „Господ ще изпрати върху ти мор, докле те изстреби от земята...“ — така се казваше в Библията. Представи си как започва наводнение и вълните навлизат в детската стая. Щеше да спаси децата и да ги пренесе на безопасно място, където и да е то.

Закрачи неспокойно из стаята.

Ами ако стане земетресение? Ще се втурне сред падащите стени и ще измъкне малките. Може би ще се върне за някаква дреболия, като оловните войничета на Ники или кутията с боички на Хелоиз, и ще намери смъртта си под развалините. Едва тогава Кристиансенови ще разберат колко е била предана.

Какво, ако стане пожар? Можеше да се случи на всекиго и за предизвикването му не бе необходимо гневното вмешателство на боговете. Щеше да стане прекрасен пожар — разполагаше с кибрит и с бензина в гаража.

Лусил слезе и мина през задната врата, която водеше към гаража. Варелът бе висок около метър и пълен догоре. Едва ли би могла да го пренесе през гаража и къщата за прислугата, ако не бе добила свръхестествена сила, вдъхновена от идеята... Претъркала варела през двора, както бе видяла да търкалят каци с бира и кофи за смет. Варелът се движеше безшумно по тревата, само веднъж подскочи и избумтя върху каменната пътека, но шумът заглъхна в нощта.

Всички прозорци бяха тъмни, но дори и да светеха, не бяха в състояние да спрат Лусил. Нямаше да се поколебае дори ако видеше до фонтана самия мистър Кристиансен, пък и едва ли щеше да го забележи. Даже и тогава нямаше да спре, защото се канеше да извърши благородно дело. Виждаше само къщата и лицата на децата.

Отвъртя капака и изля бензин в ъгъла на къщата, претъркаля варела по каменната пътека и продължи да излива бензин, докато стигна срещуположния ъгъл. Драсна кибритената клечка и се върна по обратния път, като подпалваше предварително намокрените места. Без да се обръща назад, тя застана на вратата на дома за прислугата и се приготви да наблюдава.

Отначало пламъците бяха бледи, сетне станаха жълти, с червеникав оттенък. Лусил наблюдаваше огъня и почувства как я напуска цялото ѝ телесно и умствено напрежение, как мускулите и мозъкът ѝ се мобилизират като на застанал на старта атлет. Ще остави пламъците да се извисят чак до прозореца на детската стая, за да се втурне на помощ, когато опасността е най-голяма. На устните ѝ затрептя усмивката на светица; окъпаното ѝ от светлината лице изглеждаше красиво.

Беше подпалила огъня от пет места. Пламъците пълзяха към къщата като пръсти — топли, блещукащи, нежни. Лусил се усмихна, но се овладя. Внезапно нагрятият варел с бензин избухна и за миг освети цялата сцена.

Лусил уверено се втурна напред, сякаш това бе очакваният сигнал.



# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.